

«На знаку - Іванівка, жителі однойменного села про»

Майже 400 людей - саме стільки жителів наразі проживають в Іванівці (колишня Янівка). Після децентралізації село належить до Костянтинівського старостинського округу Сарненської громади. Мешканці особливих змін від реформи не відчули, адже й до того були «прив'язані» до сусідньої Костянтинівки. Туди відправляють дітей на навчання у школу, дитячий садочок і там же отримують необхідні адміністративні послуги. Однак переїжджати з Іванівки ніхто не планує. Ба більше - кількість жителів зростає й у селі швидко зводять нові житлові будинки. Чому - дізнавалися «Сарненські новини».

Продавчиня місцевого магазину Любов ДЕЙНЕКА.

Із Казахстану - в Іванівку

- Тут є чотири магазини й один ФАП - усе, - посміхається при зустрічі Любов Дейнека. - Але село розвивається.

Жінка працює продавчиною в одному з магазинів. Проживає в Іванівці вже більше 30 років:

- Переїхала сюди з Казахстану ще в 1989-му. Чоловік родом з Іванівки, але служив у мене на Батьківщині. А після армії разом із ним теж поїхала сюди. Можу точно сказати, що Іванівка з того часу

розбудувалась. Люди викупили земельні ділянки й навіть ціла вулиця є з новобудовами. Молодь із села не виїжджає. Немає сенсу. До Сарн рукою подати. Хто там працює на роботі, той може зручно маршрутною їздити. Автобус кожні 15-20 хвилин через село проїжджає.

Пані Людмила має вже дорослу дочку та двох синів. Жінка каже, що старший сім років прожив у Білятичах, однак через відсутність перспективи повернувся назад в Іванівку:

- От мій син одружився і переїхав у Білятичі, як я ще кажу, у кінець України. Трохи там пожив і повернувся сюди. Чому? Бо там, по суті, хутір. У школу дітям незручно добиратись, а тут у ліцей сусідньої Костянтинівки регулярно їздить шкільний автобус. В училище на Рівне теж є маршрутки. Та й просто в Сарни добратися ближче. Словом, розташування села вигідне й від того комунікація зручна.

«Я родилась в Янівці»

Єва Юсюк - корінна жителька села. Має ще п'ятьох сестер, однак більшість з Іванівки давно виїхали:

- Я родилась в Янівці й тут усе життя живу. Знаю, що це вже Іванівка, але ми ще не звикли й по-старому так називаємо. Село в нас непогане - розвивається. Але вже людей, що тут родились і продовжують жити, мало. Більшість приїжджих. Постійної роботи в селі немає. Хіба у ФАПі та в магазинах, ну і лісництві хіба ще. А так по різних «вербовках» їздять усі. Хто по Україні, хто в Польщу. Города та худобу тримаємо, з того й живемо.

І по гриби, звичайно, ходять люди. В нас багаті місця. Цього року то взагалі якийсь бум. Особливо білих, і такі вони крупні. Але я в ліс не ходжу. Високий тиск не дозволяє.

Пані Людмила раніше працювала продавчиною в магазині села Костянтинівка, потім у Сарнах на автовокзалі, після того на свинофермі. Сумарно жінка має 28 років стажу й отримує майже 2 тисячі гривень пенсії:

- Оце нещодавно тільки до двох підняли, було ще менше. Але й так

тих грошей не вистачає. На різні ліки в місяць стільки витрачаш! А якби я ще за комунальні сама платила, то вже і їсти не купувала б. А то ще придумали за доставку газу гроші брати. Ще тоді, як починалася газифікація в селі, кожна сім'я здавалася по 1000 гривень на труби. І самі їх проклали. То виходить, із нас зараз беруть комуналку за те, що вони постачають нам наш газ і по наших трубах, які ми самі й проклали. Але така, мабуть, наша доля - завжди платити.

Корінна жителька Іванівки Єва ЮСЮК.

а ми кажем Янівка»: роботу, побут і перспективи

Андрій САГАЙКО хвалить урожай малини.

«Скоро будем село називати Малинівка»

Андрій Сагайко минулого року посадив декілька соток малини. Думає, що не виросте, тому за кущами особливо не доглядав. Проте неочікуваний урожай змусив чоловіка замислитися про перспективний бізнес:

- У нас в Янівці багато хто малину вирощує. Іздили в Польщу, там технологію побачили й під домашні умови підлаштували. Мій сусід має, мабуть, найбільшу площу й уже наймає людей на збирання врожаю. І я на городі теж невелику ділянку густо посадив. Як то ка-
жуть, для себе. Думає, що не виросте нічого, тому навіть полив не робив. Але земля добре вдобрена була, то вже декілька відер сусіду продав вроздріб, а він уже оптом здає.

Андрій не приховує, що таке заняття прибуткове. 1 кілограм малини приймають по 100 гривень. Головне, щоб погода дозволяла регулярно врожай збирати:

- У мене тут екологічна грядочка. Дехто кропить малину, щоб скоріше поспіла, а я ні. В першу чергу вирощую для сім'ї, а потім - на продаж. Вже дружина 20 трілітрових банок компоту закрила. По суті, непоганий кінець сезону, бо вже врожай все менше збираємо. А перший невеликий мороз стукне, і все — можна скошувати кущі. За-

раз урожай гарбузів зібрав і на тому місці буду посадку розширяти десь удвічі. Бо, чесно скажу, це вигідно.

Чоловік підсумовує, що з такими темпами незабаром доведеться знову змінювати назву села:

- На знаку - Іванівка, а ми кажем Янівка. Це, знаєте, як теперішня поліція, але ще ж кажуть міліція. То я думаю, як у селі всі малину почали вирощувати, то скоро будемо село називати Малинівка.

Люди в селі «городські»

Побачивши журналістів «Сарненських новин» на розмову виїшла й мати Андрія Сагайка Людмила В'ячеславівна. Жінка регулярно читає «районку» й зрозуміла, що наступний номер буде про Іванівку:

- Скажу так, наше село розвивається, але самі люди стають жадібні й не дружні. Колись такого не було. Я, як і більшість жителів, працювала в колгоспі. То хоч і було купа роботи, але якось всі справилися й могли вже ввечері сісти на лавку біля воріт і поспівати. А зараз, як так зробиш, то й поліцію

Пенсіонерка Людмила В'ячеславівна.

Гарбузовий рай Світлани ЛОБАЧ.

можуть викликати на тебе за порушення громадського порядку. То й навіть на село не хочеться вийти. Я певний час в Луцьку жила, там же всі «городські» люди. Ото зараз і в нас тут так. Іванівка - це село, а люди вже «городські» всі.

Гарбузовий урожай

Крім малини, на грядках іванівців часто можна побачити чималий урожай гарбузів. Справжньою рекордсменкою в селі по праву вважають Світлану Лобач. Жінка каже, що вирощує їх заради насіння.

- Скільки цього року вродило, навіть не знаю. Просто багато. Але всі невеликі. Через спекотне літо не встигли достатньо вологи набрати, тому в основному дрібні. Та для мене головне - це насіння. Його по 90 гривень за кілограм приймають. А з моєї ділянки декілька десятків кілограмів можна навичиняти.

«Я просто вишиваю те, що подобається»

Кожна жінка в селі, з якою спілкувалися, вміє вишивати. Однак всі скромно кажуть, що нічого особливого в їх роботах немає. Тож рекомендували завітати до справжньої майстрині-рукодільниці Марії Марковець.

- Я просто вишиваю

те, що подобається. В основному бісером. Хоча є декілька робіт із ниток. Знаходжу малюнок в інтернеті й за два тижні можу вже завершити картину, - каже пані Марія.

Жодну свою роботу жінка не продає. Розповідає, що не знає, як можна її оцінити:

- Це кропіткий труд. Ось, наприклад, скажу ціну 5 тисяч гривень, а хто ж за стільки картину купить? То краще вже подарую. Так, свої роботи відправляю до родичів у Польщу, Росію. Думаю, це правильно. І взагалі, як можна оцінити своє хобі? Коштує шось твоя робота, а те, що подобається, то безцінне.

Вадим НОВАК.

Фото Едуарда КОЛЯДИЧА.

Картини Марії МАРКОВЕЦЬ.